

Eetbaar Bergeijk

Logo-ontwerp: Marleen Scheer

In Bergeijk (ten zuidoosten van Eindhoven) zijn bewoners van de wijk “Beistervelden” druk bezig hun wijk “eetbaar” te maken.

Initiatiefneemster is Ingeborg Nienhuis (magnetiseur, kruidengeneeskundige, organisator van “wilde wandelingen”).

Maandelijks verschijnt er een stukje in deze nieuwsbrief dat uiteenzet hoe het project tot stand kwam, om te informeren, te enthousiasmeren, maar vooral om te inspireren.

Want als het ons lukt in Bergeijk, lukt het ook in jullie wijk!

Deel 2

Vorige maand schreef ik over de brief naar de gemeente Bergeijk over mijn plan om Bergeijk “eetbaar” te maken. Maar wat ging daaraan vooraf?

Ruim 20 jaar geleden had ik met mijn toenmalige partner een boerderij gehuurd met wat grond en wilden we zoveel mogelijk zelfvoorzienend gaan leven. In die tijd, terwijl wij met z’n tweeën, zonder agrarische achtergrond of moestuinervaring, het wiel aan het uitvinden waren,

ontstonden al ideeën over hoe het anders, of makkelijker zou moeten kunnen. Meer in verbinding met anderen, meer toegankelijk.

Het bleek namelijk zo goed als onmogelijk om zelf je brood te bakken, de geiten te melken, bijen te houden, de moestuin bij te houden, voorraden in te maken, in te kuilen, te wecken, etc., naast een betaalde baan om de vaste lasten én de boetes te betalen.

Boetes, want onze stalmest lag niet in een betonnen bak, het kalf had te laat een oormerk in gekregen en het varken rende vrolijk in de wei tijdens de varkenspestepidemie... tja, en dat kost geld. Wisten wij veel?

Ik heb in die jaren, als (van oorsprong) “stadse dame”, een boel geleerd over het boerenleven. Vooral natuurlijk hoe het niet moet. Ik schrok ook van de hoeveelheden pesticiden die onze boerenburen aan weerskanten van ons over hun akkers uitsproeiden en over de frequentie waarmee dat gebeurde. En toen ik op een dag door een trotse varkensboer werd uitgenodigd om zijn stallen te komen bezichtigen, besloot ik ter plekke mijn vleesconsumptie te gaan beperken en nooit meer vlees bij een supermarkt of slager te kopen.

In één van de hokken zat een biggetje dat maar niet wilde groeien. Ze kreeg bijna niets te eten want haar medebewoners waren inmiddels 2x zo groot en daar kon ze niet tegenop. Terwijl de trotse boer over zijn stallen vertelde en ik naar adem liep te happen door de ammoniak-lucht die er hing, kon ik het biggetje maar niet uit mijn hoofd zetten. Ik vroeg voorzichtig of dat kleine ding nog een kans maakte tussen zijn enorme soortgenoten.

“Nee”, zei de boer vastbesloten, “ik sla hem vanmiddag een spijker door zijn kop, dat beest kost zo alleen maar geld”.

Je begrijpt het al, ik liep even later terug naar huis, met een geleende kruiwagen en een verwarde big erin. Ze had nog nooit de zon gezien, de wind gevoeld, in een kruiwagen gezeten en was vast ook nog nooit zo lief aangekeken door een mens.

Ik zette haar in de stal op stro en ze heeft daar 2 dagen als een dressuurpaard haar poten heel hoog opgetrokken als ze liep, want stro kende ze niet. Ze mocht op de wei, maakte modderpoelen, werd zo aanhankelijk als een hondje en groeide als kool. Zo hard, dat de boer op een dag vroeg of hij zijn varken misschien terug mocht hebben.

De vier jaren dat ik op de boerderij woonde, hebben mijn leven veranderd. Ik ontdekte hoeveel moeite het kost om je eigen voedsel te produceren, maar ook hoeveel voldoening het geeft. Hoeveel meer je de groenten en kruiden waardeert die op je bord liggen, als je ze zelf hebt verbouwd en geoogst. Hoe dankbaar je bent voor een stukje vlees van een dier waarvan je weet dat ze het mooiste leven heeft geleefd dat jij haar kon geven. Ik besepte ook dat niet iedereen de mogelijkheid heeft, of zin heeft, om zo te leven zoals wij dat deden.

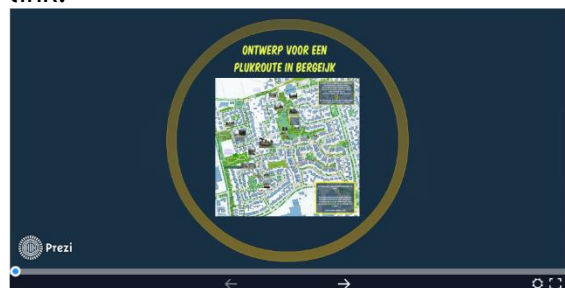
Ruim 10 jaar geleden verhuisde ik naar het Brabantse Bergeijk, een dorp ten zuidoosten van Eindhoven. Ik kwam in een vrij nieuwe wijk terecht, met veel groen en de rij huizen waar ik er één van betrok werd pas opgeleverd. De gemeente besloot de bewoners inspraak te geven in de inrichting van het gemeentelijk groen rondom de nieuwe woningen. Daar zag ik mijn kans schoon om mijn droom weer op te pakken. Ik had nu geen boerderij met grond meer, maar hoe mooi zou het zijn om te kunnen eten uit de plantsoenen in de wijk? Ik schreef een brief aan de gemeente met het voorstel om fruit -en notenbomen te planten, besenstruiken en kruiden en eventueel een buurtmoestuin aan te leggen. Dat bleek te hoog gegrepen, de tijd was er nog niet rijp voor en veel buurtbewoners zagen het plan helemaal niet zitten. Want, “Hoe werd de opbrengst dan eerlijk verdeeld?”, “Dat zou toch allemaal vernield worden door rondhangende jeugd” en “Al dat rottend fruit trekt maar wespen en ongedierte aan”. De wijk werd dus voorzien van de welbekende prikkelbosjes, grasveldjes en een speeltuintje met kunstgras en ik liet het

plan maar even rusten. Ik heb al vaker gemerkt dat ik iets te vroeg geboren ben....

Maar nu, 10 jaar later, deed een soortgelijke brief wonderen. De tijd bleek er inmiddels nu wel rijp voor. Medewerking van de gemeente, enthousiaste buurtbewoners en een flinke groep vrijwilligers, zorgden ervoor dat er een mooi project in korte tijd van de grond kon komen. Dus loop je met een idee rond voor jouw buurt of dorp, pak je kans, zou ik zeggen. Ik heb gezien hoeveel deuren er open gaan als je de stap durft te zetten.

De komende maanden zijn we druk in de weer om de wijk waarin ik woon “eetbaar” te maken. Als je benieuwd bent hoe er dat ongeveer uit gaat zien is er een prezi-presentatie te zien via deze link:

[Plukroute Bergeijk](#)

wordt vervolgd....

Ingeborg Nienhuis
(www.heelnatuurlijk.nu)

Op **zaterdag 8 april** verzorgt Ingeborg een wandeling in Bergeijk, van 14.00 - 15.30 uur.

De locatie wordt na aanmelding per e-mail doorgegeven.

De kosten zijn 12,50 p.p. (kinderen tot 12 jaar 5,00. Inclusief boekje van Anneke Bleeker: 20,00).